

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 1926/05
15.12.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Mirjane Ivić i Nevene Milojčić, članova veća, sa savetnikom Vesnom Karanović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca Preduzeća "AA", koje zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv rešenja tuženog Ministarstva finansija Republike Srbije, Uprava carina 01/11 br. U/II-1349 od 14. 12. 2004. godine, u predmetu carine, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 15. 12. 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba se UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva finansija Republike Srbije, Uprava carina 01/11 br. U/II-1349 od 14. 12. 2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Carinarnice Beograd br. U/I-4842/2004 od 24.09. 2004. godine, kojim su na osnovu člana 139. Carinskog zakona u ponovnom postupku ispravljani podaci JCI J1 br. 26966 od 14. 11. 2003. godine CI Luka Beograd za robu iz naimenovanja 07, u rubrikama 33 i 47, i obavezan je tužilac da plati iznos od 5.778,50 dinara na ime manje obračunate i plaćene carine i drugih uvoznih dažbina za robu uvozno ocarinjenu po ovom carinskom dokumentu.

U tužbi kojom pobija zakonitost osporenog rešenja zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka i pogrešne primene zakona, punomoćnik tužioca ističe da u konkretnom slučaju nije bilo mesta primeni člana 105. novog Carinskog zakona kao i člana 139. starog Carinskog zakona, te retroaktivnom menjanju pravosnažnog, konačnog i izvršnog upravnog akta - JCI, koji je i izvršen naplatom carinskih dažbina. Navodi da Carinarnica u svom rešenju nije navela ni jednu novu činjenicu, niti okolnost na osnovu koje je izmenila svoj raniji nalaz. Ukazuje da se ovakvim postupanjem carinskih organa kod uvoznika stvara pravna nesigurnost, jer su u roku od 5 godina od izvršenog uvoza onemogućeni da slobodno raspolažu sa robom, pošto carinarnica može da izmeni svoj nalaz. Navodi i to da su rešenjem Carinarnice povređene odredbe Zakona o opštem upravnom postupku, koje regulišu izmenu konačnih rešenja, budući da izmena rešenja nije izvršena primenom odredbi tog procesnog zakona, pa predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeno rešenje.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ je ostao pri navodima iznetim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu kao neosnovanu odbije.

Po oceni navoda tužbe, odgovora na tužbu i svih spisa ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba osnovana.

Prema spisima predmeta i obrazloženju osporenog rešenja žalba nije osnovana jer je Carinarnica nakon pravilno (ponovno) sprovedenog postupka, u smislu člana 141. Carinskog zakona nesumnjivo utvrdila da se roba uvezena iz naimenovanja "07" JCI-J1 br. 26966 od 14.11.2003. godine, sa trgovačkim nazivom muzičke linije marke "Samsung", medel MAX - S520 i PS - S520 pravilno svrstava u T.br.8527.31980000. CT, sa stopom carine 15%, umesto u pogrešno prijavljen T.br. 8519999000 sa istom stopom carine 5%. Kod ovakvog činjeničnog stanja, pravilno je, po oceni tuženog, postupila Carinarnica kada je primenivši odredbe člana 139. stav 1. Carinskog zakona, te uz propisanu stopu carine za pravilno utvrđen tarifni broj uvezene robe, utvrdila ukupnu tužiočevu obavezu i za razliku obavezala tužioca da je plati.

Po oceni suda osnovano tužilac tužbom osporava pravilnost sprovedenog postupka naknadne kontrole izvršenog carinjenja, a time i zakonitost utvrđene obaveze. Ovo stoga što Carinarnica prema odredbama člana 139. stav 1. ranije važećeg Carinskog zakona ("Sl. list SRJ" br. 45/92...7/2003) ima ovlašćenje da rešenjem naplati manje plaćenu carinu, ako utvrdi da je ova plaćena u manjem iznosu zbog toga što podnosilac deklaracije nije u deklaraciji naveo tačne podatke od kojih zavisi obračun carine. Međutim, donošenje takvog rešenja, po stavu suda, podrazumeva sprovođenje postupka iz člana 141. istog Zakona u kojim se nesumnjivo ima utvrditi da prijavljeni podaci nisu pravilno prijavljeni i utvrđeni. U konkretnom slučaju vršena je naknadna kontrola izvršenog uvoza u smislu člana 139. Carinskog zakona i o ovome je sačinjen zapisnik D-2433/2 od 25.5.2004. godine. Prvostepeno rešenje Carinarnice nije doneto na osnovu činjeničnog stanja navedenog u tom zapisniku, već na osnovu mišljenja stručne službe tuženog (izraženog u aktu 01/8 br. U/II 884/2 od 24.08.2004. godine i prvobitnom rešenju tuženog 01/11 br. U/II 884 od 14.09.2004. godine) koje se u odlučnoj činjenici, svrstavanju robe po Carinskoj tarifi, razlikuje od nalaza Carinarnice. Po stavu suda, iako je prvostepeni organ obavezan da postupi po primedbama drugostepenog organa, činjenična osnova rešenja iz člana 139. stav 1. ranije važećeg Carinskog zakona, može biti samo činjenična osnova utvrđena u postupku naknadne kontrole izvršenog uvoza, a eventualne nesigurnosti, protivravnosti nalaza prvostepenog i drugostepenog organa, mogu biti neosnovane.

eventualne nesaglasnosti-prouvrednosti nalaza prvostepenog i drugostepenog organa moraju biti nesumnjivo otklonjene. U konkretnom slučaju u spisima predmeta egzistiraju oba mišljenja, pri čemu se rešenje prvostepenog organa od 24. 09. 2004. godine i ne poziva na rezultate postupka naknadne kontrole. Pri tom nema ni dokaza da je tužilac kao uvoznik upoznat sa mišljenjem stručne službe tuženog, niti ima podataka kako se izjasnio na navedeni zapisnik od 25. 05. 2004. godine koji mu je uručen 26. 05. 2004. godine.

Sa napred iznetog, kako rešenje Carinarnice nema činjeničnu osnovu u rezultatima naknadne kontrole izvršenog carinjenja sud nalazi da je ovim učinjena povreda zakona na štetu tužioca, te je tuženi, rešavajući po žalbi, imao ovu da otkloni. Shvatanje tuženog iz osporenog rešenja da tužilac u postupku naknadne kontrole ne može podneti prigovor iz člana 128. ranije važećeg Carinskog zakona, po oceni suda, nije od uticaja na drugačiji stav, jer tužilac u postupku naknadne kontrole, iz člana 141. pomenutog zakona, ima pravo da se izjasni o novoutvrđenom činjeničnom stanju, pa i da prigovara-osporava njegovu pravilnost.

Iz iznetih razloga Vrhovni sud smatra da osnovano tužilac tužbom osporava zakonitost rešenja tuženog, budući da su rešenjem Carinarnice učinjene bitne povrede postupka, koje tuženi organ osporenim rešenjem nije otklonio. Naime, prvostepeno rešenje nije sačinjeno saglasno odredbama čl. 198. st. 1. i 2. Zakona o opštem upravnom postupku ("Službeni list SRJ" br. 33/97), na čiju primenu upućuju odredbe člana 52. Carinskog zakona, jer u dispozitivu, prvostepenog rešenja nije navedeno na osnovu kojih podataka i kog carinskog dokumenta je utvrđena visina tužiočevog carinskog duga. Takođe, prvostepenim rešenjem je ispravljena jedinstvena carinska isprava, u smislu člana 139. stav 1. Carinskog zakona, a po sadržini donetog rešenja se vidi da se ne radi o ispravci rešenja koja se vrši u formi zaključka, već se radi o izmeni ranije jedinstvene carinske isprave u meritumu, pa je dispozitiv prvostepenog rešenja trebalo tako i da glasi.

Sud je cenio navode tužbe kojima se osporava pravni osnov, tj. ovlašćenje carinarnice da vrši kontrolu izvršnog uvoza, kao i pravilnost primene "starog" Carinskog zakona, pa je našao da ovi nisu osnovani. Ovo stoga što odredbe člana 141. ranije važećeg Carinskog zakona, carinarnici daju ovlašćenje da u roku od dve godine nakon izvršenog uvoza može vršiti kontrolu podataka utvrđenih u provedenom carinskom postupku, odnosno propisuje dužnost učesnika u carinskom postupku da carinarnici omogući vršenje ove kontrole. Pošto je uvoz izvršen 2003. godine (a "novi" Carinski zakon je stupio na snagu dana 25.7.2003. godine, ali se primenjuje, osim odredaba člana 17, te članova 252-330 i prelaznih, koje regulišu carinsko-upravni postupak, od 1.1.2004. godine), carinjenje je izvršeno primenom ranije važećeg Carinskog zakona, pa se pravilnost provedenog carinskog postupka ceni u odnosu na pravilnost primenjenog Carinskog zakona.

Sa napred iznetog, nalazeći da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, sud je tužbu uvažio i na osnovu člana 38. stav 2. u vezi člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ" br. 46/96) odlučio kao u dispozitivu, s tim što su primedbe suda, a saglasno odredbi člana 61. istog zakona, obavezne za tuženi organ.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 15. 12. 2005. godine U. 1926/05

Zapisničar Predsednik veća-sudija,

Vesna Karanović, s.r Snežana Živković, s.r.

Za tačnost otpavka

MĐ